

HET WEDERZIEN

DOOR ANDRÉ DEMEDTS

TERWIJL ik wachtend op mijn trein, in de derdeklaswachtzaal een kop koffie dronk, zag ik Herman Vergote verschijnen met een jonge dame aan de arm en ze beiden gaan zitten aan het hoektafeltje, waar ik ook plaats zou nemen, moest ik ooit het geluk hebben met zulk gezelschap op stap te mogen gaan. Eerst veinsde hij me niet opgemerkt te hebben. En daar het mij niet schelen kon of hij me al dan niet aandacht verleende, ontstak ik een cigaret en liet ik in trotse zorgeloosheid de rook om mij kringelen. Ik liet daarom niet na van hem goed gade te slaan en ik bellette maar al te wel hoe mijn blikken hem hinderden en hoe mijn ongewone belangstelling aan de jonge dame opgevallen was, zodat zij van tijd tot tijd met een zenuwachtige trek van haar mond haar verontwaardiging moest doen blijken. Haar verontwaardiging, noch de huichelarij van honderd Herman's Vergote zouden in staat zijn geweest om mij te ontstellen, zodanig haatte ik hem en alwie rond zijn hielen draaide. Ik zag ondertussen dat zij begonnen met over mij te praten, en hoezeer ik hem ook verafschuwde, toch zou ik veel gegeven hebben om te horen wat zij te vertellen wisten.

Op dat ogenblik vond ik het verkieslijkst van maar op te hoepelen en daar ik geen andere mogelijkheid zag, moest ik wel dichtbij het tafeltje achter de deur lopen waaraan zij gezeten waren. Toen ik rechtstond en de twintig beslissende stappen zette, zag ik hoe hij mij beloerde van tussen zijn half gesloten oogleden. Ik was zinnens even huichelachtig als hij, aan hem voorbij te stappen, doch op hun hoogte gekomen, richtte hij zich plots overeind en met de beminnelijkste glimlach van de wereld stak hij zijn hand uit en groette mij: „O Albert!” In zijn stem klonk de meest geveinsde verwondering door die ik ooit heb mogen beluisteren.

„Herman!” groette ik kort terug.

Hij stelde mij aan de jonge dame voor. Hij beweerde dat het een nicht van zijn vrouw was, haar naam heb ik niet goed begrepen.

„Van Antoinette,” zei ik zo, opeens veel kalmer en weemoedig wordend onder de herinneringen die mij overvielen.

„Ja,” antwoordde hij. Het docht mij dat hij grinnikte, maar toen ik opgeschrikt zijn aangezicht bekeek, kon ik op zijn fletse trekken geen enkel uitgesproken gevoel bemerken. „Albert, gij moet eens meelopen naar mijn huis! Hoelang is het geleden sedert gij Antoinette gezien hebt? Twee jaar?”

„Ik moet mijn trein halen.”

„Er gaat later nog wel een trein, drong hij aan. Gij die toch jonggezel zijt moet het op geen uur laten aankomen. Er zal niemand ongerust op u wachten....”